

pomíná Stupkova studie *Dužemi předchůdců za zákonem pravdy* (1947).

Kromě toho, že svým způsobem přednášeni V. Stupka stále prokazoval, že je vrozeným typem rétora, patřila k jeho největším přednostem v publikační činnosti schopnost podávat tematiku z dějin francouzské literatury i z dějin světových literatur materiálově téměř vyčerpávajícím způsobem, přitom však přehledně, byť někdy s inklinací k mnohomluvnosti. V oblasti dějin české literatury zase dokázal (opětovně citujeme autorku hesla z posledního dílu *Lexikonu české literatury*) vyloučit dílo „v souvislosti s vývojem osobnosti“, přičemž dovedl postihnout specifické rysy autorovy poetiky a vždy se „pokoušel sladit literárně-historický a kritický zřetel s biografickou složkou“.

Na závěr připomenutí osobní. Součástí badatelské knihovny brněnské pobočky Ústavu pro českou literaturu AV ČR jsou ročníky významných literárních časopisů z meziválečného období, například melantrišských *Listů pro umění* a *kritiku*, ročníky *Severu* a *Východu* i dalších, které ze Stupkovy pozůstalosti pracoviště buď získalo koupí, anebo darem od pozůstalých.

L. SOLDÁN

* Na sté výročí narození doc. V. Stupky jsme upozornili v č. 1 roku 2006.

Osmdesát let od narození Lubomíra Nového

V dubnu by se dožil osmdesátí let prof. dr. Lubomír Nový, CSc. Narodil se 15. 4. 1930 v Třebíči, kde také studoval na reálném gymnáziu. V té době měl možnost v rámci studentské výměny v letech 1946–1948 pobývat na lyceu v Nîmes. Potom se stal studentem Filozofické fakulty Masarykovy univerzity a po jejím absolvování v r. 1952 zůstal na její katedře filozofie, kterou v letech 1964–1969, už jako docent, vedl. Pro své „revizionistické“ postoje – podporoval např. názor, aby se tehdejší Univerzita J. Ev. Purkyně vrátila ke svému původnímu názvu Masarykova univerzita – byl v roce 1970 vyloučen z KSČ, odvolán ze

všech funkcí, vyloučen z řady organizací a převeden jako odborný pracovník do laboratoře sociologického výzkumu na filozofické fakultě. Bylo mu zakázáno přednášet, publikovat, cestovat. V lednu 1990 se jako vedoucí na katedru filozofie vrátil a v červnu téhož roku se stal univerzitním profesorem. V roce 1995 založil při katedře filozofie FF MU Kabinet pro studium díla T. G. M. To však už byl těžce nemocen a 15. listopadu 1996 své nemoci podlehl.

Profesor Nový byl člověk nevšedního rozhledu a byl neúnavně činný v mnoha oblastech našeho odborného i veřejného života. Nemá smysl vypočítávat organizace, jejichž byl členem, mezinárodní konference, kterých se účastnil, ani ty, které inicioval. Za všechny jmenujme alespoň celostátní konferenci Strukturalismus a historicismus ve filozofii 20. století v Brně v dubnu 1968. Pobýval, studoval a přednášel v tehdejší SNR, v Rakousku, Francii, Itálii.

Za jeho vědecké zájmy mluví jeho knižní publikace: *Filozofie T. G. Masaryka* (1962), *Filozofie v neklidné době* (1965), *Marx v NSR* (1967), *Životní dráha jako sociologický problém* (1990) a *Filozof T. G. Masaryk. Problémové skici* (1994). Jeho články v odborných časopisech a sbornících se čítají na mnoho desítek.

Ale nejenom vědou živ je člověk. A o profesorovi Novém to platilo dvojnásob. Nebyl jen duší katedrových večírků a jiných zábav. I zde po sobě Lubomír Nový zchoval knižní svědectví. Jsou jím *Nekrology na živé* (1988), které charakterizovaly jeho kolegy z fakulty obvykle na oslavách jejich narozenin a které dodnes neztratily svůj charakteristický humor a půvab.

Jeho bývalí studenti zase pravděpodobně nikdy nezapomenou na jeho hodiny dějin marxistické filozofie, které se odehrávaly v tehdejší Akademické kavárně, a na živé diskuse, které je doprovázely.

Profesor Lubomír Nový... Těm, kdo ho znali, chybí dodnes.

I. HOLZBACHOVÁ
s vydáním pomoci
Slovníku českých filozofů